

[Hans Hedtoft.]

det uomgængelig nødvendigt, at den Arbejdskraft, der er til Raadighed, virkelig bliver sat ind dér, hvor Samfundet har mest Brug for den. Hverken Samfundet eller Arbejderne selv kan være tjent med, at den værdifulde Arbejdskraft spildes til ingen Nytte i Virksomheder, hvor Produktionen ikke er tilrettelagt paa en tilstrækkelig hensigtsmæssig Maade. Dette betyder, at i den nuværende Situation bør Raastofferne stilles til Raadighed ikke for de Virksomheder, der tilfældigvis havde en Produktion af en vis Størrelse i 1939, men for de Virksomheder, som i Dag arbejder bedst og billigst. Hele denne Talemaade med de gamle Kanaler, der skal benyttes, er i Virkeligheden, betragtet ud fra Dagens Synspunkt, kun en Sovepude for den forældede Teknik, som hersker inden for adskillige Industrigræne og inden for adskillige Erhvervsomraader, og den bør som Følge heraf være bandlyst.

Jeg haaber, at den højtærede Handelsminister virkelig nu er at faa i Tale paa dette Omraade. Det er ikke nye Tanker. Vi har sagt det under alle de økonomiske Forhandlinger, der har været her i Tinget det sidste Par Aar, men det gør aabenbart ikke meget Indtryk, hvad vi siger i den Retning. Maaske har det hjulpet, at Formanden for Industriraadet, Direktør H. P. Christensen, saa vidt jeg flygtigt saa det i Morgenbladene, nu har holdt et Foredrag, jeg tror i „Nationaløkonomisk Forening“, hvor han giver Udtryk for præcis den samme Tanke. Industriens egne ledende Folk staar nu frem over for den liberale Regering og beder om, at der dog tages et Initiativ paa dette Omraade, som sikrer, at vigtige Raastoffer bliver tilført den Del af Industrien, der baade i Dag, men ogsaa set med Henblik paa Fremtiden virkelig har Betydning, et Initiativ, som sikrer, at den Varehunger, der er i Øjeblikkets Danmark, ikke misbruges af en enkelt konjunkturpræget Virksomhed, der dukker op og suger Arbejdskraft til sig og i Kraft af Varemangelen kaster mer eller mindre lodige Varer ud paa Markedet. Dér ligger virkelig en Opgave, som nødvendiggør statslig Regulering, statsligt Indgreb, Samvirke mellem Regeringen og Erhvervslivets praktiske Folk, og jeg haaber, som sagt, at Regeringen paa dette Omraade nu maa kunne raabes op, at der bliver taget det første Skridt til en lidt mere positiv Raastoffpolitik end den, Regeringen hidtil har ført.

Jeg er naaet frem til Lovforslagets § 12, hvori det siges:

„Ministeren for Handel, Industri og Søfart bemyndiges til at oprette de ad-

ministrative Organer, der er nødvendige for Administrationen af de i Henhold til denne Lov besluttede Foranstaltninger. Administrationen af specielle Opgaver kan henlægges til særlige Udvalg og Nævn eller til Kommunerne eller andre lokale Myndigheder.“

Det, der staar i denne Paragraf, har jeg intet at indvende imod, men efter min Formening mangler Paragraffen en vigtig Tilføjelse, idet Erfaringen tydelig viser, at det er nødvendigt, vi i Vareforsyningsloven faar fastslaaet, at der ved Nedsættelse af Udvalg og Nævn og ved de løbende Forhandlinger i Forbindelse med Lovens Administration bør lægges særlig Vægt paa at faa Forbrugerne og Arbejderne repræsenteret. Direktør Ebbe Groes, nu Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger, betegnede i en Tale for nylig paa Det kooperative Fællesforbunds Informationsmøde de mange Raad og Udvalg, vi for Øjeblikket har inden for den økonomiske Administration i Danmark, som en Slags anden Rigsdag. Der er virkelig meget rigtigt i denne Betragtning, og det er derfor ogsaa rigtigt, at det er urimeligt, at i denne anden Rigsdag er Arbejderne og Forbrugerne i høj Grad underrepræsenteret. Ingen, der kender Dagens statslige Administrationsapparat og de daglige Arbejdsformer i vor Administration, kan lukke Øjnene for den kolossale Magt og Indflydelse — afgørende Indflydelse —, der er lagt i Hænderne paa alle vore administrerende og raadgivende Raad og Nævn. Jeg vil slet ikke kritisere, at de findes, vi er indforstaaet hermed. Den Linie er nødvendig, som Forholdene har udviklet sig. Men vort Ønske er altsaa, at Arbejderne og Forbrugerne i langt højere Grad, end Tilfældet er i Dag, bliver repræsenteret her. Den store Overvægt af Repræsentanter for de private erhvervsdrivende er ikke rimelig. Vareforsyningsloven har i vidt Omfang til Opgave at varetage Forbrugernes og Arbejdernes Interesser, bl. a. ved en rimelig Fordeling af de knappe Varer, og dette maa forudsætte, at Forbrugere og Arbejdere er repræsenteret i lige saa høj Grad som de private erhvervsdrivende. Ogsaa hvad dette Spørgsmaal angaar, vil vi under de kommende Udvalgsforhandlinger gerne tale nærmere med den højtærede Handelsminister.

Vareforsyningsloven er som bekendt en Bemyndigelseslov. I § 3 bemyndiges Ministeren til at træffe Foranstaltninger til Fremme eller Regulering af Indførselen af Varer her til Landet. I § 4, Stk. 1, bemyndiges Ministeren til at træffe midlertidige Foranstaltninger med Henblik paa Landets